

Kontrovers mellem Tyskland og Danmark end mellem England og Danmark, ikke at tale om mellem Frankrig og Danmark. Jeg kan ikke forstaa rettere, end at denne Magt — hvis vi udvikle vort Forsvarsvæsen omkring Sjælland, saaledes som her er Tale om — kan, hvis den Ulykke skulde ramme vort Fædreland, at vi kom til at staa over for en saadan Kalamitet, ganske rolig tænde sin Cigar i Lunderskov og saa sprede sine Tropper ud over de forskellige Grene af vort Jærnbaneet, og inden Aften har han Jylland og Fyn besat. Det kan han ganske rolig gøre, han har sin Flaade til at allarmere med herovre ved Kysten. Tropperne ville øjeblikkelig rutsche over, og saa staa vi der, og jeg vil da nok spørge, hvordan vi da ville være stillede i Jylland. Jeg forlanger ikke, at den højtærede Krigsminister skal give Svar herpaa. Jeg tror, at Svaret ville vi faa af den prøjsiske Overkommando, idet den tager Plads ovre i Jylland. Den skal nok forstaa at faa sine Krav gjorte gældende, og faa indrevet i Jylland og paa Fyn alt, hvad den trænger til til Forplejning, og saa ganske rolig lade vor Armé ligge ovre paa Sjælland og Flaaden uden om samt afspærre Adgangen til og fra Kjøbenhavn og Sjælland. Den Tid vil da ikke være fjern, da Sjælland finder sig beføjet til at anraabe om Fred. Nu ved jeg godt, at den højtærede Krigsminister betonedes særlig, at det kun kunde være en vis Tid, og mulig der ved tænkte paa, at der kunde komme Hjælp. Men ogsaa der kunne vi kalde Historien til Hjælp, idet jeg skal minde om „de 22,000 og Ham selv“ i sin Tid. Det oplivede os og styrkede os, da der var Tale om „de 22,000 og Ham selv“, men desværre „de 22,000 og Han selv“ bleve borte. Om det til at begynde med bidrog en lille Smule til at begejstre, ved jeg ikke, men eet ved jeg, at Flovheden og Skuffelsen blev dobbelt stor bagefter, da det viste sig, at der ikke blev noget af det.

Endelig var der en Ytring, som paa en Maade var en Tilfredsstillelse for mig. Den højtærede Krigsminister sagde egentlig, at den Befæstning af Kjøbenhavn, vi have nu for Øjeblikket, er i og for sig ikke, hvad den fra Højres Side hidtil var anset for at være. Hidtil har den jo været

anset for at være egnet til at afværge ethvert som helst Angreb paa Kjøbenhavn, ja, paa Sjælland med. Men dette mener den højtærede Krigsminister ikke. Han mener, at vi i første Linie maatte optage Kampen ved Kysten. Jeg siger, at deri tror jeg, der ligger en sund og rigtig Opfattelse. Det er og maa blive ved Landgrænsen, at den første Kamp skal udfægtes, og dertil behøver man vistnok, saaledes som den højtærede Krigsminister sagde, en saa god og dygtig Marine, som det overhovedet er muligt at have. Men er det rigtigt, kan jeg ikke forstaa, at man har begyndt at befæste paa den Maade, som sket er. Hvad vilde have været naturligare end at begynde med disse Befæstninger ude omkring paa Sjællands Kyst? Det havde været saa meget mere naturligt, som der en Tid var slet ikke saa lidt Stemmning her i Rigsdagen for disse smaa Befæstninger. Der var en Tid, da man ikke var uvillig til at gøre noget i den Retning. Men Højre og Regeringen vilde den Gang ikke gaa med dertil. Derfor siger jeg: Vi have begyndt fra den urigtige Ende.

Den højtærede Krigsminister sagde saa med Hensyn til vort Forsvarsvæsen, at nu kunde man forlange af ham, at han skulde sige, hvordan han tænkte sig vort Forsvarsvæsen ordnet, og han tænkte sig da Forsvarsvæsenet ordnet paa den Maade, at andre Magter maatte have Respekt for os. Ja, det er grummet let sagt, men det er vist ikke saa let for et lille Land som Danmark med sine 2 Mill. Indbyggere at at skaffe sig Respekt med Vaabenmagt over for de Stormagter, der kan være Tale om. Dersom f. Eks. vi 114 Mand, som sidde her i Folketinget, vilde fatte den Tanke, at vi vare i Stand til at vælte Rundetaarn, saa gad jeg nok spørge, hvad Rundetaarn vilde sige til os, hvis det kunde tale. Det vilde vistnok sige saadant noget som: Kære Venner, I trænge nok til at komme til Undersøgelse hos Pontoppidan! Det samme vilde vist blive Svaret fra de Magter, som der her overhovedet kunde være Tale om, at vi kunde komme til at føre Krig med. De vilde sige til os: I ere nok lidt — hm. — der er vist lidt forkert i den øverste Etage i Jeres Hoveder, I maa dog se at tænke Jer lidt om, inden I ville